

vteřin klečí na prsou gorilímu Němci. Dlouhá nordická lebka duní o prkna podlahy. Automat našli v prádle, půl zásobníku vystříleno.

Když ho svázali prádelní šňůrou, poručili mu, ať vstane. A ty, stará megero, pojd' taky! Stařena se vrhla Martínkovi pod nohy:

„Walter... Walter... nyc nedělala!“

„Schweig, Mutter!“ zařval na ni zákeřník. Ale v ní už povolily všechny hráze strachu. Svíjí se, skojká, kolena objímá. A pak ze sebe chrlí slova hrozná sebe-obžaloby.

„Já sama... já žíkat Walter... on musela střílet dety, on poržád musela střílet dety, on nyc nedělala... já sama žíkal střílet!“

„Podívej se, mrcho!“ vede ji Martínek k oknu. „No, jen se nahní! Vidíš to dítě? To si máma?“

Najednou, sud' bůh jak, se převázila přes okenní rám. Ruce, které ji chtěly chytit, laply do prázdna. Jako nestvůrný parašut se rozpleskla o dlažbu. Walter se dívá na vyražené okno. Studené oči v dlouhé úzké lebce. Jako by vypadl kus hadru. Ani nemrkne.

„Pojď, svině!“ pobídnou ho štulcem. A tak jej vedou doprostřed ulice k mrtvé Helence. Před domovním vchodem leží stará. Uzlíček zpřerážených kostí v koženém pytli. Jějí syn ji překročí, jako by šel přes poražený strom. Bez zachvění, bez ohlédnutí. Úzkou, dlouhou lebku nese téměř v záklonu. Vysunuje bradu jak herec na jevišti.

„Klekni! Polib tu krvavou zem!“ řve Martínek a srazí Waltra na kolena vprostředku ulice. Walter se pokouší vstát. „Klekni! Polib!“ A tu se zákeřník vzmohl na poslední gesto. Plivl mrtvému dítěti do krvavého obličjeje.

O dvě minuty později byl docela naměkko. Velké zbabělé zvíře, které koktalo krvavou hubou nesmyslné prosby o milost. „Žer zem!“ křičeli na něho a on poslušně žral. Plnou hubou se zalykal černou dlažební zemí, polylkal její chuchvalce. Konečně měl jednou dosyta té české země, na niž se vždycky tak hladově trásl!

Pak ho nakrmeného dali do rukou partyzánům.

V jeho legitimaci bylo napsáno: doktor lékařství.